

Hun slog Vinduet op og raabte ud til Per, der var ved at stige tilvogns:

„Vil du have mig med?“

Hun havde Fornemmelsen af, at han ikke forstod hende rigtig. Han stirrede paa hende med et saa besynderligt Udtryk, at hun kom til at le.

„Forstaar du ikke, Menneske! — Jeg vil med!“

Saa nikkede han bare.

Blakken blev atter spændt fra og Giggen ombyttet med Ponyvognen med det røde Fløjlsæde. Ogsaa Stadsseletøjet kom frem, og en halv Time efter drog de af Gaarde.

Vejen førte over Skinnerne og steg derfra jevnt op over en Bakke med vid Udsigt over Aaen og Engene. Paa den anden Side af Bakkens Ryg sænkede Jordsmonnet sig stejlt ned mod en bred, skovfyldt Kløft, hvis hundredfarvede Bladehav flimrede i Solen. Snart lukkede Skoven sig om dem, Vejen blev blød og tung, og Per lod Blakken gaa i Skridtgang.

Han sad hele Tiden tavs. Inger derimod var livlig og udtrykte ved en Nynnen sin Glæde over at være kommen ud, — hun havde saa længe siddet hjemme og kukkeluret og været trist i Sindet. Herinde i Skoven blev hun nu helt overstrømmende i sin Henrykkelse. Hvor her var dejligt! Disse prægtige Træer! Denne Uendelighed af Farver! . . . Tæt ovenover dem kvidrede en enlig Fugl, der syntes at forfølge dem. Hun kunde ikke faa Øje paa den lille Skabning men hørte den bestandig, snart hist, snart her, mens den ligesom skælmsk blev ved at gentage sit „Se-hid! Se-hid!“ Hun aandede dybt ud og følte sig saa befriet, som om paa engang alt, hvad der havde tyngtet og tvunget, var bleven løftet fra hendes Sind. Hun syntes tilsidst, hun maatte synge her, men saa kom hun til at huske paa, at Per saae saa nedtrykt ud, og nøjedes derfor med igen at nynne lidt.

Pludselig greb hun Per om Armen for at faa ham til at standse.

„Se!“ hviskede hun.

Foran en Tykning noget borte havde hun faaet Øje paa en Raa. Med høje, spidsede Øren og store, vidtaabne Øjne stod den som paa Spring og stirrede hen paa dem. Per holdt stille. Heller